काञ्चनै राजतैश्चैव फलैर्व्वैदूर्य्यशाखिनः। सागराम्बुपरिक्षिप्तान्भ्राजमानान्महाद्रुमान्। १३८०
तमुवाच खगश्रेष्ठं तत्र रौहिणपादपः। अतिप्रवृद्धः सुमहानापतन्तं मनोजवं।
यैषा मम महाशाखा शतयोजनमायता। एतामास्थाय शाखां त्वं खादेमौ गजकच्छपौ।
ततो द्रुमंपतगसहस्रसेवितं महीधरप्रतिमवपुः प्रकम्पयन्। खगोत्तमो द्रुतमभिपत्य वेगवान्बभञ्ज तामविरलपत्रसञ्चयां।
इत्यादिपर्व्वणि सौपर्णेऊनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ स्पृष्टमात्रा तु पद्भ्यां सा गरुडेन बलीयसा। अभज्यत तरोः शाखा भग्नां चैनामधारयत्।
तां भङ्क्त्वा स महाशाखां स्मयमानो विलोकयन्। अथात्र लम्बतोऽपश्यद्वालिखिल्यानधोमुखान्। १३८५
ऋषयोह्यत्र लम्बन्ते न हन्यामिति तानृषीन्। तपोरतान् लम्बमानान् ब्रह्मर्षीनभिवीक्ष्य सः।
हन्यादेतान्सम्पतन्ती शाखेत्यथ विचिन्त्य सः। नखैर्दृढतरं वीरः संगृह्य गजकच्छपौ।
स तद्विनाशसन्त्रासादभिपत्य खगाधिपः। शाखामास्येन जग्राह तेषामेवान्ववेक्षया।
अतिदैवन्तु तत्तस्य कर्म्म दृष्ट्वा महर्षयः। विस्मयोत्कम्पहृदया नाम चक्रुर्म्महाखगे।
गुरुं भारं समासाद्योड्डीन एष विहङ्गमः। गरुडस्तु खगश्रेष्ठस्तस्मात्पन्नगभोजनः। १३९०
ततः शनैः पर्य्यपतत्पक्षैः शैलान्प्रकम्पयन्। एवं सोऽभ्यपतद्देशान्वहन्सगजकच्छपः।
दयार्थं वालिखिल्यानां नच स्थानमविन्दत। स गत्वा पर्व्वतश्रेष्ठं गन्धमादनमञ्जसा।
ददर्श कश्यपं तत्र पितरं तपसि स्थितं। ददर्श तं पिता चापि दिव्यरूपं विहङ्गमं।
तेजोवीर्य्यबलोपेतं मनोमारुतरंहसं। शैलशृङ्गप्रतीकाशं ब्रह्मदण्डमिवोद्यतं।
अचिन्त्यमनभिध्येयं सर्व्वभूतभयङ्करं। महावीर्य्यधरं रौद्रं साक्षादग्निमिवोद्यतं। १३९५
अप्रधृष्यमजेयञ्च देवदानवराक्षसैः। भेत्तारं गिरिशृङ्गाणां समुद्रजलशोषणं।
लोकसंक्षोभनं घोरं कृतान्तसमदर्शनं। तमागतमभिप्रेक्ष्य भगवान्कश्यपस्तदा। विदित्वा चास्य सङ्कल्पमिदं वचनमब्रवीत्।
॥ कश्यप उवाच ॥ पुत्र मा साहसं कार्षीर्म्मासद्यो लप्स्यसे व्यथां। मा त्वां दहेयुः संक्रुद्धा वालिखिल्या मरीचिपाः।
॥ सौतिरुवाच ॥ ततः प्रसादयामास कश्यपः पुत्रकारणात्। वालिखिल्यान्महाभागांस्तपसा हतकल्मषान्।
॥ कश्यप उवाच ॥ प्रजा हितार्थमारम्भो गरुडस्य तपोधनाः। चिकीर्षति महत्कर्म्म तदनुज्ञातुमर्हथ। १४००
॥ सौतिरुवाच ॥ एवमुक्ता भगवता मुनयस्ते समभ्ययुः। मुक्त्वा शाखां गिरिं पुण्यं हिमवन्तं तपोऽर्थिनः।
ततस्तेष्वपयातेषु पितरं विनतासुतः। शाखाव्याक्षिप्तवदनः पर्य्यपृच्छत कश्यपं।
भगवन् क्व विमुञ्चामि तरोः शाखामिमामहं। वर्जितं मानुषैर्देशमाख्यातु भगवान्मम।
ततो निःपुरुषं शैलं हिमसंरुद्धकन्दरं। अगम्यं मनसाऽप्यन्यैस्तस्याचख्यौ स कश्यपः।
तं पर्वतं महाकुक्षिमुद्दिश्य स महाखगः। जवेनाभ्यपतत्तार्क्ष्यः सशाखागजकच्छपः। १४०५
न तां बभ्रौ परिणहेच्छतचर्म्मा महातनुं। शाखिनो महतीं शाखां यां प्रगृह्य ययौ खगः।
स ततः शतसाहस्रं योजनान्तरमागतः। कालेन नातिमहता गरुडः पतगेश्वरः।
स त गत्वा क्षणेनैव पर्वतं वचनात्पितुः। अमुञ्चन्महतीं शाखां सखनं तत्र खेचरः।